

טיב הקהילה

בס"ד

יידא

י"ז חשוון תשפ"ו

המסגרת לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג	4:09
מוצ"ש"ק	5:23
ר"ת	6:01

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ק"ש א'	7:56	סו"ת א'	9:04
סו"ק"ש ב'	8:39	סו"ת ב'	9:34

גליון מס':

807

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבונו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

מבחינים בה מתעוררת גם בהם אהבה עזה כלפי, וכתוצאה מזה נמשכים הם אחרי וכעבור תקופת מה הם מבטלים דעתם לדעתו ועוזבים את האוונטורה ולוקחים את עצמם לקיים חובתם בעולם.

גם תשובתו של ישמעאל יש מקום לתלותה באהבת אברהם אותו, היא זו שהמשיכו אל התשובה על אף שכבר התרחק למאוד, וכבר עבר על הרבה עבירות חמורות.

אולם גם אם ההורים כאובים מאוד מבנם הסורר ומדרכו הקלוקלת וקשה להם לעזור בלבם אהבה וחמלה עליו, צריכים על כל פנים להימנע מלהקפיד על בנם כי לפעמים גם אם לא זוכה הבן לאהבה מצד הוריו, מתעורר בו רצון לשוב אל חיק היהדות, הוא מבין שלחנם הלך שובי אחר יצרו שהמשיכו אחר ההבל וההתור, ומכיר שהאושד האמיתי מצויה דוקא באלו שהיהדות היא נחלתם. אולם גם אם חפץ הוא בתשובה צריך הוא ליד מסייעת ולמי יפנה לבקש זאת? אם יודע הוא שאביו

אהבו או שעכ"פ אינו שונא, הוא יכול לפנות אליו ולבקש את עזרתו, אבל אם יודע שאביו מקפיד עליו, יתבייש להופיע לפניו, ובעל כרחו יישאר פורק עול חלילה.

ואוסף ואומר עוד, מה שאמר לי הגאון הגדול רבי ישראל יעקב פישר זצ"ל - ראב"ד פתח"ק ירושלים שגם אם הבן אינו ביישן, ואם יחפץ ליד מסייעת לא יחוש להקפדת הוריו, ויהיה ביכולת לפנות אליהם ולבקש את עזרתם, בכל זאת יכולה ההקפדה לעשות את שלה, ומן השמים יעקבו את תשובתו בסיבתה, וזאת כעונש על שציער את אביו ואמו. ולכן מן הראוי שיתאמצו ההורים לכל הפחות לעזור אצלם מעט חמלה על בנם זה, כדי שעל כל פנים לא יבואו לידי קפידה חלילה. ועליהם לדעת שמלבד מה שעלולה ההקפדה להביא את הגורע מכל ולמונעו מן התשובה, תהיה זו סיבה גם לצערם כי תמיד יצטערו ממעצבו של בנם.

דבריו של הגאון הראב"ד זצ"ל אינם אמורים דוקא כלפי בנים סוררים אלא גם בבנים ההולכים בדרכי ה', כי גם באלו יכולים למצוא מקרים שיעשו איזה פעולה שתהיה למורת רוחם של הוריהם, ופעולה זו יכולה לשמש כסיבה לעזור חלילה כעס והקפדה, וגם אז צריכים ההורים להתאמץ ולקדר דעתם כדי שלא תחול הקפדתם על בנם כי לפעמים יכולה הקפדה זו ללוות את בניהם גם אחרי תקופה ארוכה בימים שההקפדה כבר נשתכחה לגמרי מלב ההורים והיא זו שעודמת להם צרות ומצוקות שונות וההורים עצמם מצטערים בצער צאצאיהם. וביכולתי להעיד שאני רואה זאת בחוש, לא פעם ולא פעמיים באים לפני הורים ומבכים את גורל בנם שהיו נמצא בצרה או מצוקה, פעם זה עיכוב של שידוך, ופעם זה עיכוב של זרע של קיימא ואני מציע להם תחילה שהם עצמם ימתלו את בניהם על כל העננת נפש שונתם להם מיום היוולד, ואחר שמצייתים לעצתי זוכה בנם לישועתו הנכספת...

השי"ת יעזור שלא נצטרך חלילה להתמודד עם נסיונות קשים כאלו, ונוכה כולנו רק לבנים וצאצאים טובים הנאמנים לה ולתורתם, ונוכה לרוות מהם רק רוב נחת דקדושה.

קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק (כב ב) ופירש"י: את בנך - אמר לו שני בנים יש לי, אמר לו את יחידך, אמר לו זה יחיד לאמו זה יחיד לאמי, אמר לו אשר אהבת, אמר לו שניהם אני אוהב אמר לו את יצחק.

כשמתבוננים בדברי רש"י אלו יכולים להבחין בנקודה מאוד נחוצה בתחום החינוך. דהנה, לעיל (כא ט) אמר הכתוב: 'ותרא שרה את בן הגר המצרית וגו' מצחק, וראה שם בפירש"י שמפרש איך שתיבת 'מצחק' יכולה להתפרש על כל אחת מה' העבירות החמורות 'עבודה זרה' 'גלוי עריות' ו'שפיכת דמים', הרי שכבר רבו חטאיו למעלה ראש, וכתוצאה מכך הוכרח אברהם לשלחו, וכששלחו היתה זאת בנימה של רוגז, וכפי שמשמע מרש"י על מאמר הכתוב (כא יד) 'ויקה לחם וחמת מים' וז"ל: 'ולא כסף וזהב, לפי שהיה שונא על שיצא להתרבות רעה ע"כ ואחר כל זאת

כשאומר לו הקב"ה קח נא את בנך וגו' אשר אהבת משיב אברהם ואומר 'שניהם אני אוהב' וזה פלא, שאחר שעבר ישמעאל על כל העבירות החמורות ואחר שמדויק מהכתוב שאברהם היה שונא, ואמר אברהם להקב"ה שאוהב את ישמעאל כיצחק, ועדיין לא היה זה כשישמעאל שב בתשובה, כי זה לא היה אלא באחרית ימיו של אברהם, וכפי שלומדים זאת להלן מהאומר בפטירת אברהם 'בשיבה טובה' (כב ח) שרק השיבה היתה טובה, כיון שאז חזר ישמעאל בתשובה (ראה פירש"י שם ט) אך בזמן העקידה עמד עדיין במדרג, ואיך השיב אברהם להשי"ת ששניהם אוהבים לפניו, והיינו ישמעאל כיצחק?

התשובה לכך היא שלאמיתו של דבר אהב אברהם את ישמעאל גם אחר ששמע עליו שיצא להתרבות רעה, ומה שהביא רש"י 'שהיה שונא' לא היה זה כי אם לפניו, וכדי להראות לו שאין מעשיו ישרים בעיניו, ומסיבה זו גם לא נתן לו כי אם מעט הנחון לו, אבל בפנימיות הלב היתה אהבת אברהם לישמעאל וליצחק שווה ממש, כי זהו מחובתו של כל אב לעזור אהבה בלבו גם לבנים שאינם צייתנים להוריהם ומוריהם ואף אלו שממש סרו מהדרך, ואין המכוון לאהבה כלשהי, אלא 'אהבה רבה' כאותה אהבה שאוהב את בניו המוצלחים שזוכה לרוות מהם הרבה נחת דקדושה. ורק לצורך חינוכם יביע סלידה ממעשיהם וידבר עמהם קשות.

ובכך שמעוררים כלפיהם האהבה מתעוררת גם בהם אהבה כלפי אביהם, וזוהי עצה בדוקה ומנוסה להחזירם לצור מחצבתם כי מתקיים בהם הכתוב (משלי כג יט): 'כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם', וגם בלבם מתעוררת אהבה וחמלה להוריהם. וכפי שסיפר לי כ"ק אדמו"ר מקרעטשניף סינט זצ"ל על אביו כ"ק אדמו"ר מקרעטשניף ירושלים רבי צבי הירש זצ"ל, שהיה מרבה לקרב בחורים שנתדרדרו, ואחר תקופה ששוו במחיצתו חזרו מעט מעט לחיק היהדות עד שנעשו יראים ושלמים וכששאלו בנו ה"ל האין מצליח להשפיע עליהם נענה ואמר: כל הצלחתי אינה כי אם 'אהבה'. כל בחור שבא אלי מתעוררת בקרבי חמלה ואהבה עצומה כלפי, ואהבה זו עושה את פעולתה, ואחר שהמה

טיב המערכות

• אלקים עמד בכל אשר אתה עושה •

בפרשתנו מסופר שכשאבימלך ראה שלאברהם אבינו יש סייעתא דשמיא מיוחדת, או כלשונו 'אלוקים עמד בכל אשר אתה עושה', הוא בא אליו יחד עם שר צבאו, כדי לעשות עמו 'חסכם שלום', ומה הם הדברים שראה אבימלך שמהם הבין כי לאברהם יש סייעתא דשמיא מיוחדת? אומר רש"י 'לפי שראה שיצא משכונת סדום לשלום ועם המלכים נלחם ונפלו בידו, ונפקדה אשתו לזקוניו, אלו באמת שלושה דברים גדולים מאוד שמוכיחים בודאות שיש כאן השגחה שמימית וניסית, אם כן, נשאלת השאלה: איך יתכן שאבימלך נשאר אותו גוי גם אחרי שראה דברים אלו? איך הוא לא שינה את הנהגתו ונהיה מאמין? האמת היא ששאלה זו נשאלת גם היום, הרי גם בימינו כל מי שענינו בראשו רואה דברים אלו בברור, כי עם ישראל הם ככבשה בין שבעים זאבים, ובכל דור ודור עומדים עלינו לבלותנו, והקב"ה מצילנו מידם ולמרות שכל העולם רואה זאת, רוב העולם נשארם כמו שהם הגויים בגוייתם שונאי ישראל בשנאתם, וכל השאר ממשיכים להשקיף בחוסר אכפתיות ואיך אף אחד מהם אינו מתעורר באמונה שיש בורא לעולם המנהיג את כל הבריאה ושומר על עמו?

את התשובה לשאלה עונה הרמב"ן: 'זמן הניסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בניסים הנסתרים שהם יסוד התורה כולה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין בכל דבריו ומקרינו שכולם ניסים אין בהם טבע ומנהג של עולם בין ברבים בין ביחיד, אלא אם יעשה המצוות יצליחו שכרו, ואם יעבור עליהם יכריחו ענשו, הכל בגזירת עליון. כי אמונתו של יהודי אינה תלויה באותות ובמופתים שהרי כל הבריאה היא גם אחד גדול, וכשיהודי מאמין רואה גם ומופת, הרי זה רק כדי לחזק עוד יותר את אמונתו, אבל גוי יכול לראות מופתים ולהישאר אותו גוי כמקודם כי אמונה לא קונים במופתים! (ע"פ טיב התורה-יידא)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבונו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

ערכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

כוונה בתפילה - המשך

א. אסור לאדם לנשק את בניו הקטנים בבית הכנסת כדי לקבוע בליבו שאין אהבה כאהבת המקום (ט"א) מיהו נישוק ידי תלמידי חכמים מותר, כי זה עושה לכבוד התורה ואהבתה (ט"א וקרא את י"א).

ב. בשליה קורא תגר על המביאים ילדים לבה"כ והיינו קטנים שעדיין לא הגיעו לחינוך, מפני שהילדים משחקים ומטקדים בבה"כ ומחללים את קדושת הבה"כ וגם מבלבלים את דעת המתפללים ועוד שעליו גם כי יקינו לא יסורו ממנהגם הרע אשר נתחנכו בילדותם להשתגע ולבזות קדושת הבה"כ (ט"ב סק"ד).

ג. וילדים המבלבלים אבותיהם בתפילה אין להביאם כלל לבית הכנסת (שור"ע ח"ב ס"א).

ד. אבל כשהגיעו בני החינוך, אדרבה יביאנו איתו לבה"כ, וילמדו ויזכרו חיים לישב באימה וביראתו, ולא יניחו לזון מסקומם, ויזכרו לענות אמן וקדיש וקדושה (ט"ב סק"ד).

ה. ועיין בתנא דבי אליהו גדול העונש שיש להאב שמנח את בניו לענות דברים של הבל ותפילות בבה"כ (ט"ב סק"ד).

ו. לא יתפלל במקום שיש בו דבר שמבטל כוונתו, כגון שִׁכָּר חדש שמרתי וכו' (ט"ב וט"ז סק"ד).

ז. וכן לא יתפלל בשעה המבטלת את כוונתו, כגון שאין דעתו מיושבת עליו מאיזה צעד או כעס או סטורח הדרך (ט"ב וט"ז סק"ד), לא יתפלל כל זמן שעייף מן הדרך אם לא יעבור זמן

תפילה בנתיים (מחזיקי סק"ד).

ח. ועכשיו אין אנו נזהרים בכל זמן מפני שאין אנו מכוונים לכ"כ בתפילה (ט"ז).

ט. ומ"מ הדבר פשוט, כשדושה לעמוד להתפלל מתוך כעס וכדומה, יראה להסיר מתחילה המחשבות הסטיריות אותן, וכדלעיל (ט"ב סק"ד).

י. ובפ"ל כתב בשם הלבוש, שאף על גב שאין אנו מכוונים מ"מ מה שאפשר לנו לעשות עושים, ועל כן אין להתפלל בבית שיש שם שכר חדש או מי דבש, וכ"ש אם יש בו ריח רע מעופש קצת (ט"ב סק"ד).

יא. ועל כן מי שטאנס ובא לו מחשבה באיזה ברכה מברכות שמונה עשרה לא יסיח דעתו מן השאר מפני שלא כיון באחת כי זה דומה למי שאבד סרגלית אחת התיסק אדעתו שייאבד כל הסרגליות שיש לו מפני האחת שנאבדה, אלא אדרבה הוא נזהר בתכלית הזהירות בכל מה שאפשר לו לזכור כדי שלא יאבד עוד, וכל שכן אם אבד פעם אחת ושתיים שיהיה הרבה שלא יאבד עוד שום דבר, ולא בתפילה שמונה עשרה לבד צריך לזכור בך, אלא בכל לימודו ובקשתו ותחינתו לפני המקום ברוך הוא ויחשוב תמיד שהוא עומד ומדבר לפני מלך חי וקיים ידע מחשבות ואין ידבר אתו ולבין כל עמו (ט"ח אות ט"ז).

יב. יתפלל דרך תחנונים כרש המבקש בפתח ובגת, וישני דברים אלו הוא ענין אחד, וי"ל שייאמר בגת בלשון תחנונים כמי שמבקש רחמים על עצמו, וישים אל ליבו שאין ביד שום נברא מלאך או מל או כוכב למלאות את שאלתו כי אם ברחמי יתברך (ט"ז וט"ז סק"ד).

יג. כתבו נרי הארי וצ"ל, כשיגיע אל עמוד דלים ישווה

עצמו כאלו הוא עני דופק ומבקש על פתח היכל המלך, ואפילו הוא עשיר גדול יתן אל ליבו כי הוא עני שמצות ומעשים טובים ואינו רואי לשאול מן המלך כי אם יחנן עליו ברחמי ובתנוג, ועוד יחשוב כי אין עני כעניות בקברו כי לא יקח עמו לא כסף ולא זהב ויתקרב כל מה שעליו באופן שישארו עצמותיו נקיות מכל דברי העולם הזה, ועל ידי כך תעלה תפילתך עם תפילות נעלים (ט"ח אות י"ח).

יד. וזהר שלא תיראה עליו התפילה כמשה שהוא מבקש ליפטר ממנו, פירוש, שאף על פי שאומרה בלשון תחנונים מ"מ אם אינו מרגיש עצמו כמי שצריך דבר ובא לבקש אותו מלפני המלך, אלא שמתפלל מפני החיוב לצאת ידי חובתו, אינו נכון, ומאוד צריך לזכור בזה (ט"ז וט"ז סק"ד).

טו. והוא הדין איפכא, אם היא אינה עליו כמשה אלא שאינה אומרה בלשון תחנונים ר"ל אינו נכון (מחזיקי סק"ד).

טז. ואחר שיעשה כל זה מובטח לו שתתקבל תפילתו (שור"ע). יז. ומ"מ בדיעבד אפילו אם לא התפלל בלשון תחנונים לא יחזור ויתפלל (ט"ב סק"ד).

יח. אמנם מה מאוד צריך האדם לזכור בזה להתפלל בלשון תחנונים כי יש כמה פוסקים המציינים לחזור ולהתפלל מחמת זה, מ"מ י"א דיש לחוש לחשש ברכה לבטלה ולפיכך אין להחמיר בדיעבד לחזור ולהתפלל, ועל"פ לכתחילה מאוד

יחזר בזה (ביתור ד"ח תפ"ל).

יט. עוד ר"ל פשוט דאפילו לדעת הפוסקים הג"ל אינו לעיטובא אלא בברכת אבות לבד, אבל בשאר ברכות הוא רק לכתחילה, דהלא עיקר הטעם הוא משום כונה, וא"כ בשאר ברכות לא הוי לעיטובא דיעבד (ביתור ד"ח תפ"ל).

הכנסת אורחים

החילוק היסודי בין ההכנסת אורחים על ידי אברהם אבינו לבין ההכנסת אורחים על ידי לוט

עד כמה היו המצוות חביבות על אברהם אבינו.

וכמו כן אנו

רואים שמגודל חביבותו אל המצווה הוא שיתף את כל בני הבית במצווה זו ורצה שיהיה לכולם חלק בזה. וכמו שרואים שהוא ציווה לשרה אשתו לעזוב מיד את הכל, ולהתחיל מיד בלישת אפיית עוגות עבור האורחים. וכמו כן נתן את הבקר לישמעאל בנו וציווה לו שיכין את זה. ומכל זה ניכר שוב עד כמה היו המצוות חביבות על אברהם אבינו, ולכן כשנודמן לידו מצוה יקרה של הכנסת אורחים, הלהיב את כל בני ביתו לקחת חבל וחלק במצוה הנפלאה שנודמן להם בצל קורתם.

לוט הכניס את האורחים שלא בשמחה רק מתוך רגילות ומצות אנשים מלומדה

לעומת זה אצל לוט לא רואים שום חביבות המצווה, הוא לא מיהר לעשות שום דבר, ולא שיתף שום איש מאנשי ביתו לקחת חלק בהמצווה, רק הכל הוא עשה לבד, וכלשון הפסוק (ט"ט, ג), 'ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו'. למרות שבנותיו היו אז בביתו, וכמו שרואים לאחר מכן, שלוט הציע לאנשי סדום שיוציא את שתי בנותיו במקום האורחים. ואשתו בודאי היתה בבית, אך בכל זאת לא הציע להם לוט לקחת חלק במצווה, רק הכין הכל בעצמו לאט לאט.

ורואים מכל זה, שלוט לא קיים את המצווה בחיבה ובשמחה, ולא היה לו כלל חשק ורצון להכניס את האורחים, ורק מפני שהיה לו רגילות ומצות אנשים מלומדה להכניס אורחים, מפני שלמד כן בביתו של אברהם כמו שפירש"י (ט"ט, א), 'מביא אברהם למד לחזור על האורחים', לכן הכניס בקרירות את האורחים, אך לא קיים את המצווה מתוך חיבה ובשמחה, ולכן לא

טיב הבנין

בפרשתן כתיב (יט, כט), ויהי בשחת אלקים את ערי הכבד ויזכור אלקים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה בהפוך את הערים אשר ישב בהן לוט. ופירש"י, ויזכור אלקים את אברהם - מהו זכירתו של אברהם על לוט, נזכר שהיה לוט יודע ששרה אשתו של אברהם, ושמע שאמר אברהם במצרים על שרה (יב, יט) 'אחותי היא', ולא גילה הדבר, שהיה חס עליו, לפיכך חס הקדוש ברוך הוא עליו.

וכבר הקשו המפרשים, למה עמד ללוט רק זכות ישן זה, הרי רק יום אחד לפני זה, קיים לוט מצוות הכנסת אורחים מתוך מסירות נפש ממש, כשהכניס את המלאכים לתוך ביתו, למרות שהוא ידע עד כמה מענישים אנשי סדום למי שמקיים הכנסת אורחים בתוך עירם, וביותר יענישו אותו, מאחר שהוא שופט בעיר סדום. ואם כן למה לא עמד ללוט זכות גדול זה של הכנסת אורחים במסירות נפש בפועל. ועוד יש להבין למה חז"ל מציינים תמיד רק ההכנסת אורחים של אברהם אבינו, ולא מזכיר כלל גודל ההכנסת אורחים שעשה לוט עם המלאכים במסירות נפש ממש.

אברהם אבינו קיים מצוות הכנסת אורחים מתוך חיבה יתירה ושמחה עצומה

והביאור בזה, שאכן יש חילוק והבדל גדול בין ההכנסת אורחים של אברהם אבינו לבין ההכנסת אורחים של לוט. דהנה אצל אברהם אבינו אנו רואים שקיים את המצווה מתוך חיבה ושמחה יתירה. וכמו שרואים בפסוקים שעשה את הכל בזריזות יתירה, כמו שנאמר (יח, ו-י), 'וימהר' אברהם אלהה אל שרה ויאמר 'מהרי' שלש סאים קמח סלת לוישי ועשי עוגות. ואל הבקר 'רץ' אברהם ויקח בן בקר רץ וטוב ויתן אל הנער 'וימהר' לעשות אותו, כל מה שעסק בענין ההכנסת אורחים, היה מתוך מהירות וזריזות, ומכל זה ניכר

בגלל שמירת השבת. ולכן זה גרם שהבנים חשבו לעצמם, מה לנו ולצרה הזאת, הרי עדיף לנו לחלל את השבת רח"ל, כדי שלא נצטרך לבכות כמו אבינו.

משא"כ ההורים שמסרו נפשם על שמירת השבת מתוך שמחה וטוב לבב, והיו שמחים ומתענגים במשך כל יום השבת, אה, אשירנו מה טוב חלקנו שאנו זוכים לשמור את השבת בכל מחיר, והיו מתגאים באזוני בני ביתם, על זה שהם הולכים להפסיד את עבודתם מפני מסירות נפשם על שמירת השבת. דייקא הם זכו שגם הבנים הלכו בדרכי אביהם, ונשארו יהודים נאמנים לה' ולתורתו ולמצוותיו. כי בנים אלו הרגישו שהמסירות נפש שווה להם, כדי שיוכלו גם הם לשוב ולשמוח בשמירת המצוות כמו אביהם.

על דרך זה היה גם החילוק בין לוט לאברהם אבינו. אין הכי נמי, לוט מסר נפשו לקיים מצות הכנסת אורחים, אך הדבר אינו נחשב לו לזכות, כי לבו היה מר עליו בקיום המצווה, וכל לבו היה מלא חשש ופחד, מה יענישו לו אנשי סדום עבור זה. ולכן אנו רואים שבני ביתו לא סייעו לו כלום בקיום המצווה, כי הרגישו, מה לנו ולצרה הזאת.

לעומת זה אברהם אבינו, קיים את המצוות מתוך חיבה יתירה ושמחה עצומה, וחיוך בזה את בני ביתו, שיש לקיים את המצוות מתוך שמחה בכל מחיר, אפילו ביום השלישי למילה כשמוקפים בצער ויסורים. ולכן נשתתפו כל אנשי הבית אתו בקיום המצווה.

יעזור השי"ת שנוכח לנוגעה במקצת במעשי האבות הקדושים, ולקיים את כל המצוות מתוך שמחה וטוב לבב, בחיבה ואהבה יתירה, בששון ובשמחה, ועי"ז נזכה לבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות בדרך המסורה לנו מפי אבותינו ורבותינו, מתוך תענוג ונחת רוח מכל צאצאיו וצאצאי צאצאיו עד סוף כל הדורות.

הודרו בקיום המצווה, וגם לא שיתף את אנשי ביתו בקיום המצווה.

תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב

וכבר מצינו בתוכחה בפרשת כי תבוא, שאפילו מי שמקיים את כל המצוות, מ"מ אם אינו עושה אותם מתוך שמחה וטוב לבב, לא די שאין זה עומד לו לזכות, רק אדרבה, הוא עוד נענש על מה שקיים את המצווה בחוסר שמחה. וכלשון הפסוק (דברים כח, מז), 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל', והיינו שכל התוכחה הנוראה באה, מפני שהמצוות שעשו לא היה מתוך שמחה וטוב לבב. והשתא אתי שפיר, דלכן לא נחשב ללוט לזכות מה שהכניס את האורחים לביתו במסירות נפש, שיוכל להינצל בזכות זה ממהפכת סדום. וכן רואים שחז"ל לא מחשיבים כלל את ההכנסת אורחים של לוט, למרות שסיכן עצמו על הדבר במסירות נפש. וכל זה מפני שלא קיים את המצווה בחיבה ומתוך שמחה.

כשהמסירות נפש היא מתוך שמחה ומשיכים הבנים ללכת בדרכי אביהם

וכמו שביאר מרן הגאון רבי משה פיינשטיין זצוק"ל בעל האגרות משה, למה מצינו בשנים הקשות באר"ב, שהיו משפחות שלימות, שלמרות שההורים מסרו נפשם ממש על שמירת השבת, והפסידו כל שבוע את עבודתם בשביל שמירת השבת, מ"מ בניהם סטו וירדו מן הדרך הישרה רח"ל.

מפני שהמסירות נפש של ההורים הללו לא היה מתוך שמחה, רק להיפך, במשך כל יום השבת היו מסתובבים בצער יגון ואנחה, בבכי וקינה, על זה שהם הולכים להפסיד את העבודה

סיפורי השגחה פרייט
שגשגו ומערכת נ"י הקוראים

גמ"ח שפע עליון

כולם יודעים לספר שכשמתחננים לידים רואים סייעתא דשמיא מיוחדת. אשמח לשתף את קהל הקוראים בחלק מהסייעתא שחוונו בחתונה האחרונה.

מה יהיה עם השטריימל שלי שכבר לא ראוי ללבוש לשמחות?

חשבתי להשאל שטריימל מחבר רק לשמחה שלנו (לקנות לא שייך! מדובר בהון עתק כחמישה עשר אלף ₪).

והנה באיזה אירוע פנה אלי חבר ושאל אם אני צריך שטריימל חדש וביקש שאמדוד את שלו. זה ישב עלי כמו חתן ביום חופתו.

הוא סיפר לי שכל כמה שנים הוא קונה שטריימל חדש, ואם אני רוצה אז בתמורה לאלפיים שקלים אוכל לקחתו.

שמחתי מאוד על המציאה. כעבור שבועיים הוא התקשר שהשטריימל החדש הגיע ואני מוזמן לאסוף את הישן. משהגעתי הוא סירב לקחת תשלום ונתן לי את זה במתנה

גמורה בטיעון שהוא נהנה הרבה יותר לתת במתנה גמורה לחבר ממה שיהיה מהאלפים שקלים הללו... השטריימל שלי היה נראה יותר יפה ממה שקנינו חדש לחתן!!!

יש עוד סיפורים רבים אך בחרתי לשתף לפחות במעשה זו כדי להודות לה' על טובו הגדול ברבים!!!

בנימין זאב

המעניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרייט מוזמן לשלוח א"ר שמחה סמואלס בפקס: 15326517922 או: o.y.wines@gmail.com

והנה להפתעתו הגדולה של הרופא, התגלה בצילום שאכן יש כאן ביד שבר רציני.

הגה"ק השיבינער רב צוק"ל

לרגל יומא להלולא של מרן השיבינער רב, הגה"ק רבי דוב בעריש בהגה"ק רבי יעקב צוק"ל, בעל "דובב מישרים", אשר חל בהאי שבתא קדישא דידן (י חשוון תשכ"ו).

נבואה נא הלום לחסות בצל כנפיו המבורכים, לטעום מעט מהדר זיו תורתו קדושתו וענוותנותו המפורסמת, להתרבה באורחות חיי קדשו אשר האיר לארץ ולדרים עליה. נקבצה נא מעט מזעיר מאשר לימד לנו מורנו ורבינו הרה"צ שליט"א בהזדמנויות שונות מתורתו והנהגותיו של בעל ההילולא זיעעבני"א.

הארם, אם אמר שאין זה 'מקרה' שנעשה מעצמו ח"ו, רק 'שהכל נהיה בדברו', הוא גזר והוא מקיים, והכל נעשה על פי רצון טיב ההשגחה העליונה, אז 'צא' מכל הצרות שבעולם, ושפתי פי חכם חן.

תלמיד חכם חשוב מאריך הקודש נתמנה להיות שד"ר - משולח, להתרים את עם בני ישראל שבמדינת הים לצורך צדקה גדולה שבארץ ישראל.

באות מנסיעותיו אל העיר מונסי שבארצות הברית, הסדירו לו אכסניה בבית 'הכנסת אורחים' המפואר של משפחת יאקאב המפורסמת בגמילות חסדים שמרבים להטיב עם ישראל, ובעיקר עם המשולחים הנודדים להתרפק על פתחי הנדיבים בעם.

לאחר שהתקבל בבית ההארח בסבר פנים יפות, שם סידרו עבורו חדר אירוח נאה, והגישו לפניו ארוחה טובה ומשביעה, יצא אדם לפעול ולעבודתו עדי ערב, מלאכת 'קובץ' על יד, כשהוא משרך את רגליו בריצה מבית לבית וממשרד למשרד, ופרוטה לפרוטה מצטרפת בעזרתו יתברך.

יום אחד בשעת ערב מוקדמת, כשחזר אל בית האכסניה לאחר יום עמוס בעבודה קשה ומפרכת, נתקף לפתע בכאבי רגליים עזים וחזקים מאוד, ולא רק שלא היה מסוגל כמובן בשום אופן לצאת חוצה ולהמשיך בעבודת הקודש, הוא גם סבל ייסורים קשים כשאינו יכול לדרוך על כף רגלו, רחמנא ליצלן. - היה זה מקרה קשה של 'ציפורן חודרנית', כשחודרת הציפורן בעוז אל תוך הבשר החי, וגורמת למכאובים קשים כנודע.

בצר לו ובהיותו בארץ נכר לא ידע אנה יפנה, הוא התקשר בבחילות מן הטלפון שבחדרו אל משרדי ההנהלה של הכנסת אורחים, כדי להתנייען ולשאל כדת מה לעשות. לשמחתו נענה לו אחד מבני המשפחה הרוממה, ה"ה מוהר"ר יואל יאקאב שליט"א, המפורסם לשול"ת במעשי החסד שמרבה להטיב עם כל נצרך, וכששמע את המקרה הקשה שלפניו פסק מיד שמוכרחים לגשת מיידית אל הרופא.

ברם דא עקא, בשעות הערב כבר סגורים כל המרפאות, הרופאים אינם עובדים בשעות שכלאל, גם לאחר שניסה ר' יואל למצוא בכל האזור איזו שהיא מרפאה פתוחה לא עלתה בידו.

לאחר כמה וכמה ניסיונות שלא צלחו, נזכר ר' יואל שבקצה השני של העיר מונסי הרחק מאוד ממקום מגוריהם ישנה מרפאה קטנה אחת נוספת, ומשהתקשר אל משרד אותה מרפאה התברר שהיא אכן פתוחה עדיין, אך הם עומדים כבר על סף סגירה.

ר' יואל המסור סיפר על המקרה הקשה והדחוף, אשר מחייב טיפול רפואי מיידי, וביקש אם ניתן להמתין על הפציינט שיגיע אליהם מיד. המזכירה של המרפאה אמרה שתיגש לשאול את הרופא התורן אם יאות להמתין עליו, והיא חזרה אכן עם תשובה חיובית, אך הוסיפה שבהיות ואין לו לאיש הסדר 'ביטוח רפואי' בארצות הברית, הוא ישא בעלות הטיפול כולו, שבשעת ערב שכזו הוא מסתכן בסכום של שלוש מאות דולר! (\$300).

כשדיווח ר' יואל למשולח היקר את הממצאים, שאלו אם מוכן הוא לשלם סכום גבוה כזה של שלוש מאות דולר, כשבנוסף יצטרך גם להזמין 'מעקסי' [מונית] עם דרייבר שיקחנו הלך ושבו, בהעדר תחבורה ציבורית המגיעה בשעות אלו אל קצה העיר, נסיעה שבוודאי תעלה אף היא בתעריף הערב במחיר גבוה. - נאנח היהודי באנחה כבדה, ואמר בוודאי שהוא סכום מפולפל וקשה עלי ביותר לעמוד בזה, אך כך גורה חכמתו יתברך, והרי אין לי ברירה, הגני מוכרח ועומד בדבר ובבלתי אפשרי לדחות טיפול רפואי זה, הן מצד הרגל שנוכסת למצב של סכנה חלילה, והן כדי שאוכל מחרה לשוב למלאכת העבודה שבשבילה הגעתי הנה למונסי.

בקור חולים

"וַיָּרָא אֱלֹהֵי ה' גֹּזַל, וְהָיָה יֵשֶׁב פֶּתַח הָאֵהָל כָּחֵם הַיּוֹם" (יח, א).

פירש רש"י: "לבקר את החולה, אמר רבי חמא בר חנינא, יום שלישי למלתו היה, ובא הקב"ה ושאל בשלומי".

ופירש בספר הקדוש מאור ושמשי, וז"ל: "יש לדקדק, דתיבת 'את החולה' הוא מיותר, ולא היה לרש"י לומר רק לבקר".

"ונראה, דהנה אמרו בגמרא (בבא בתרא טז:) מרגלית היתה תלויה בצווארו של אברהם, וכל חולה שהיה רואה אותו היה מתרפא מיד. - ונראה לפרש, דהנה יש כמה מדרגות צדיקים, יש שממשיך רפואה על החולה מחמת מעשיהם, שמברכין בידיו ממש את החולה, ועל ידי זה נתרפא. ויש שממשיך הרפואה, על ידי שרואה הצדיק את החולה".

"ולמעלה מזה מדרגת הצדיק אשר אם

החולה רואה אותו מיד מתרפא. וזה הוא מחמת שהו"ה הקדוש ברוך הוא שורה על הצדיק, וכשהחולה רואה את צדיק הזה מעורר בלב החולה ההרור תשובה, ומשעבד את ליבו לאביו שבשמים, ועל ידי זה נתרפא. כדאיתא בש"ס (ראש השנה כג:) כל זמן שהיו ישראל משעבדים את לבם וכו' מיד היו מתרפאין".

"וזהו מרמוז בגמרא 'מרגלית היתה תלויה בצווארו של אברהם אבינו שכל חולה שהיה רואה אותו מתרפא מיד', רצה לומר על ידי השקט שם הו"ה ששורה שורה עליו על ידי זה נתרפא החולה, וזו היא המרגלית טובה מרמזת לשם הו"ה ברוך הוא".

"וזהו פירוש הפסוק, 'וירא אלוהי ה'', היינו שנתגלה עליו שם הו"ה ברוך הוא והיתה שורה עליו, 'באלוני ממרא', 'אלוני' הוא לשון אילן, 'ממרא' בגימטריא רפ"א. רצה לומר, שהו"ה ברוך הוא הוא אילן הרפואות, שמשם נמשכים כל החסדים וכל הרפואות, ונתגלה כל זאת על אברהם אבינו ע"ה".

"וזהו שפירש רש"י לבקר 'את החולה', רצה לומר זאת היתה הסגולה לרפאות כל מיני חולה, שהיה מסתכל באברהם היה נתרפא כמאמרם ז"ל מרגלית טובה כנ"ל עכ"ל".

ובספר הקדוש יטב לב פרשא דידן כתב בזה: "נודע מאמר חז"ל (שבת יב:) מנין שהשיכנה למעלה מראשותיו של חולה, שנאמר (תהלתא, ד) 'ו' יסעדנו על ערש דוד'. ונוכל לומר, שזה פעל אברהם כשהיה חולה ביום שלישי למיתלו ובא השם יתברך לבקר אותו, מזה נפתח מעין ישועה לכל חולי ישראל, שיהיה השכינה מראשותיהם לבקר אותם".

"וזהו שפירש רש"י: 'וירא אלוהי - לבקר את החולה', יהיה מי שיהיה מכל ישראל, על ידי שביקר אותו יבקר לכל חולי ישראל, ולרפאותם רואה שיהיה מהרה כאשר ריפא לאברהם אבינו עכ"ל".

* * *

אחד מזקני ירושלים של מעלה, גברא רבא ויקרא מנקי הדעת, נפל פעם ומעד לביתו, ובהיות שהיה אז לבדו בביתו לא היה מי שיסייע בעדו לקום מנפילתו, ושכב כך שעה ארוכה בייסורים קשים וכאבים עזים.

כעבור זמן רב עלה ונכנס לביתו יהודי אחד שהגיע לבקר ולדרוש בשלומו, ותיכף כראותו אותו שוכב על הארץ באין אונים, חרד מאוד לתעורר ולסייע בעדו לקום ולהסתדר.

למרבה הפלא היה אותו זקן רגוע ושלי, ולשאלתו כיצד הוא מרגיש ענה בחיוך ובשמחה, ברוך ה' שהגני חי וקיים, אמנם הדי קצת כואבת לי... אבל מודה אני להשם יתברך על כל נשימה ונשימה!

לאחר מעקב מועט הבחין האיש שאין הזקן מסוגל להניע את ידו, וחשש שמא נשברה ידו בנפילתו, ולפיכך לקח אותו תיכף אל חדר המיון שבבית חולים כדי לבדוק את מצבו.

כשנכנס הדוקטור הגדול האורטופד של המחלקה, סיפר לפניו האיש את כל אשר אירע לאותו זקן בביתו, ועל כך שקשה לו להניע את ידו, והוא חושש מאוד שמא יש שבר בידו.

אך הרופא האורטופד דחה חשש זה לאלתר, ואמר זהו בוודאי לא שבר!

וזה מניין לך? - תמה האיש, וכי כבר עשית צילום?

אמר הרופא, אכן עדיין לא ערכנו צילום ברור, אבל כשאני רואה את הזקן הזה שלפני רגוע ושקט, והוא מחייך כל העת, ואף אומר לנו כאן בדיחות... ברור לי שאין כאן שבר, אילו היה סובל בשבר בידו הוא לא היה מסוגל לשמוח כך!

בכל זאת, ביקש האיש, אנו ניגש נא לעריכת צילום [רנטגן] כדי לבדוק אל נכון ולוודא את מצב היד.

אולם כאן צצה לפנינו בעיה אחרת, הלא היא בעיית השפה, בהיות שהיהודי החשוב דן לא הכיר ולא ידע את השפה האנגלית כלל, כיצד זה ידבר ו'יתקשר' עם הדרייבר הגוי נהג המוניתי, וכיצד יבין את דברי הרופא האמריקאי המדופלם? הרי כשישוחח איתם ביידיש עסיסית הם לא יבינו מילה וחצי מילה... ואילו כשידברו הם עימו באנגלית אמריקאית לא יבין הוא מאומה... כששמע ר' יואל את הבעיה שלפניו אמר, המתן נא מעט, ואברך לך מה ניתן לעשות בנידון.

והנה לא חלפה רבע שעה, ופתאום נראה ר' יואל בעצמו בפתח חדר אכסנייתו של היהודי, ואמר שהחליט לבוא הנה בעצמו ולקחתו ברכבו אל הרופא שממתין עליו, כך יוכל לשמש עבורו גם כ'מתורגמן' עם הרופא.

היהודי דן התפעל מאוד מנדיבות ליבו וחסדו של ר' יואל, הוא התנצל לפניו שלא לכך היתה כוונתו, ושאינו רוצה להטריח אותו ולהפריעו מעניינו, הוא רק ביקש להתייעץ עימו בלבד. אבל ר' יואל הסביר שחושש הוא שמא לא יסתדר כאן באמריקה הגדולה לבדו, והחליט שעדיף שיקח בעצמו את כל הענין לידי כפי שיוסדר במהרה על הצד היותר טוב. היהודי המשולח נרגש מאוד מן החסד הגדול שעושה עימו, הוא הורה לו באלפי תודות, באומרו שהוא כמו 'מלאך מושיע' עבורו בעת הצרה.

הם יצאו יחדיו אל הרכב האמריקאי המפואר, כשר' יואל תומך בו בפסיקטיות, מחמת שלא היה ביכולתו ללכת בכוחות עצמו אף לא צעד אחד! ולאחר שהתיישב במקומו שברכב ההדור, הם פצחו בנסיעה מהירה אל היעד שבקצה השני של העיר מונסי הגדולה.

לאחר כמה דקות נסיעה צלצל הפלאפון של ר' יואל, מתחילה התעלם ר' יואל ולא נענה בהיותו עסוק בעסק המצוה הגדולה של גמילות חסדים וביקור חולים, אך משתקפו הצלצולים בזה אחר זה ולא פסקו הוכרח ר' יואל להיענות לשיחה, אשר התנהלה כולה מתחילתה ועד סופה בשפה האנגלית האמריקאית [ענגליש] הסבוכה, כשמידעו אינו קולט ואינו מבין מילה וחצי מילה.

במשך כל אותה נסיעה שארכה כמחצית השעה, ניהל ר' יואל את שיחותיו באינטיגטיביות, ונראה כמגלגל ענין נחוץ מאוד בשיחותיו הנוקבות.

עם סיום אותה נסיעה אריכתא הגיעו אל המרפאה, שם התברר להם שמחמת שהרופא התורן שהסכים לקבלם הוא יהודי עם לב חם, שקיבלם בחביבות ובנעימות. ר' יואל הצדיק נכנס עם הרופא לשיחה באנגלית, הם שוחחו ביניהם בהתלהבות ובאריכות, ולפתע פונה ר' יואל אל היהודי ואומר לו בחיוך רחב, שהרופא מתרגש לעזור כאן ליהודי שהגיע מארץ ישראל, והוא מוריד עבורו את המחיר למאה דולר בלבד! (\$100).

היהודי הודה לרופא מקרב לב, והם ניגשו היישר אל הטיפול המורכב, היה זה טיפול קשה ואף מסובך מעט, כידוע שהציפורן החודרנית מצריכה חיתוך בתוך הבשר סביב, והוא כעין 'ניתוח' קטן, המתבצע בהרדמה מקומית. ואכן בסופו של התהליך הרפואי המוצלח השתחררה האצבע מן הציפורן הסוררת, ועד מהרה שבה הרגל לבריאותה והכל על מקומו בא בשלום, לשמחתו הגדולה של היהודי.

עם תום הטיפול, כאשר ניגשו להסדר התשלום, שלף לפתע ר' יואל מארגנו את 'כרטיס האשרא' האישני שלו, ושילם את כל התשלום במחיר המלא של כל המאה דולר משלם, כך שנמצא שלא נצרך האיש להוציא מכיסו אף לא דולר אחד! היהודי החשוב דן לא ידע את נפשו, הוא עמד נפעם ומרוגש מאוד לנוכח הגמילות חסד והעזומה שעושה עימו מטיבו, כאשר לא זו בלבד שלקח את כל הענין לידי, לעסוק בעצמו

ובאשר הבין שמדובר במשולח העוסק במצות הצדקה שאין הפרטה מצויה בכיסו, הוריד מיד את המחיר משלוש מאות דולרים למאה בלבד! - ואף אני מצדי מיהרתי לתפוס אותה זכות גדולה ולשלם עבורך את מחיר התשלום, כדי להודות להשם הטוב על כל החסד שעשה עימנו, כן יהמו רחמי וחסדיו עימנו מעתה ועד עולם.

בהודמנות אחת, בעת שהיה אבי מורי הגה"צ בעל "מעדני השלחן" זצוק"ל לפני ניתוח לב, בשוכבו בבית החולים על מיטת ההכנה לניתוח, ערך עם עצמו 'חשבון הנפש'. ובעומדי מראשותיו ולא הבחין בי, חשב שאין איש עימו. ולפתע נפלט מפיו: ברוך השם, בדברים שבין אדם לחבירו אני נקי, אבל בעניינים שבין אדם למקום אני יודע אם

יצאתי ידי חובתי!

אחד הגדולים שדור הקודם היה נוהג לשלוח אל אבי ע"ה שם כל חולה שהיה במשפחתו להזכרה, וכן את היולדות לפני לידתם, כדי שאבי יתפלל עבורם.

כשהחל במנהג זה גיחך אבי רצחק, הוא הרגיש כאילו עושה עמו ליצנות, ושאלו וכי נהיית אדמו"ר שאתה שולח לי קוויטל... אך אותו צדיק אמר לו: היות והפה שלך נקי ומוזכר ביותר [כנודע גדול זהירותו בשמירת הלשון], צריך אני לתפילות מפה טהור שבו!

כאשר הייתי פעם בפתח 'חדר ניתוח', ונצרכת לעבור טיפול מסוים, פנה אלי אבי האהוב הגה"צ זצוק"ל, ואמר לי בזה"ל: גמליאל! תתפלל על עצמך! כי תפילת החולה מקובלת ביותר.

כדאיאת במדרשים שיפה תפלת החולה (ב"ר נג יד, ילקוט בראשית כא רמז צד). והטעם הפשוט כנראה, משום שתפילת החולה היא מעומק הלב ובכוונה יתירה.

בשנות זקנותו של מורנו ורבינו הגה"צ רבי זונדל קרויזר זצוק"ל בעל "אור החמה", באחד הימים תקפתו חולשה, הוא שכב במיטתו ולא חש בטוב.

ובאשר היה לי עימו בחסד ה' סדר חברותא מדי יום ביומו, והיה רגיל לעלות אל ביתי בשעת הפסקת הצהריים לסדרי הלימוד, הצטער על כך שמפאת חוליו יצטרך לבטל את הקביעות - לפיכך הצעתי לפניו להסדיר באותו יום את קביעות הלימוד בביתו שלו, והוא כמובן הסכים ושמן מאוד שלא יתבטל הלימוד הקבוע על אף חולשתו.

ואכן בשעת הקבועה עליתי ובאתי אל ביתו נאוה קודש, כדי לקיים בו מצות 'ביקור חולים', ומצאתיו שוכב חלש ותשוש. וכשדרשתי בשלומו ושלוש בריאות גופו ונפשו, ענה לי בחיוך מלא חן: היום אני במעצר בית... ברוך ה', כבר הגעתי לגבורות, לאחר גיל שמונים קורה שהזקן נחלש... וברוך השם שזכיתי לכך!

הרגשתי בו ריבוי וזנדל באותה שעה, שאמר זאת מתוך שמחה אמיתית, ועל אף חולשתו שלא חש בטוב לא היו בליבו תלונות וטענות על כאביו וייסוריו, כפי שמצוי אצל זקנים רבים, אלא ליבו התמלא גיל וששון בהכרת טובה פנימית להשם יתברך על שהעניק לו שנות חיים וזכה להגיע לגבורות.

עד מהרה חיוך הצדיק את עצמו, והתיישב ללימוד החברותא מתוך שמחת הנפש ומנוחת הדעת.

ולמדתי לעצמי לקח מוסר מטיב זה המעשה, כיצד ניתן לעבוד את השם יתברך בשמחה גם בגיל הזקנה, שלא יפול חוקן ברוחו מחמת חולשותיו וכיוצא, רק ישכיל להתבונן בצד הטוב, להודות להשם על שזכה לכל שנות חיים הללו. כן יתן השם יתברך להתקיים בנו מקרא שכתוב (משלי ג, ב) "כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך" - אמן.

בכל הנצרך לטיפול הקשה מתחילה ועד סוף, עוד הוסיף לשלם מכיסו את כל עלות הטיפול.

בהיותם בדרכם בחזרה אל בית ההכנסת אורחים שבצידה השני של מונסי, כשפיו של היהודי אינו פוסק מלברך ולהודות לו לר' יואל על רוב טובו וחסדו. אמר לו ר' יואל, הסכת ושמע דבר מופלא שראיתי עתה ממש בחוש, כשהשם יתברך נתן לי בזכות המצוה הזו ישועה נאה שהייתי זקוק לה, ובאשר פסקו חכמינו ז"ל במשנת אלו דברים (פאה פ"א מ"א) שמצות 'גמילות חסדים' היא מן המצוות שהאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא!

הנה אחד הילדים שלי בבית זקן מזה כמה שבועות לטיפול שיניים דחוף, הוא סובל מאוד מכאבי שיניים קשים, ומטופל אצל 'רופא שיניים' מומחה ומפורסם, אשר מעניק לו טיפול מצוין. אך לצערנו מזה שבועיים רצופים שאנו מנסים בכל הכוחות להשיג 'תור' דחוף אצל אותו רופא שיניים, אלא שכל הניסיונות עלו בתוהו, הפעלתי עסקני רפואה שונים שניסו את כל הכלים העומדים לרשותם, אבל הרופא לא הסכים לקבלו בשום אופן, היות והוא מלא בפציינטים מוזמנים מראש בלוח זמנים צפוף ביותר, והוא נאות לקבלו רק בעוד שבועות מספר!

אנו עמדים באין אונים, כשהילד סובל מאוד משינוי הכואבות, ואינו מסכים לגשת לשום רופא שיניים אחר, רק לרופאו האישי והמסור, שכבר הורגל אצלו מקרוב בטיפולים הקודמים.

והנה למרבה הפלא, בנסיעתנו הקודמת אל המרפאה, כשראיתי שהפלאפון 'מנדנד' ואינו מפסיק לצלצל נעניתי לשיחה, ומה מאוד התפלאתי שהיה זה אותו 'רופא שיניים' בכבודו ובעצמו על הקו, הוא סיפר שמזכירתו כבר סיימה את עבודתה, וזה עתה נודע לו שהתפתה תור אחד למחרת מאחד הפציינטים שכבר הזמין אופן, היות והוא מלא בחודשים, ועתה נאלץ לבטל את התור ברגע אחרון, ויכול הוא להגיע עם הילד למחרת לטיפול הנחוץ! כמובן שנעניתי בחיוב, הורדתי לו לרופא השיניים בשמחה והסדרתי תיכף בכמה שיחות את כל הענין כדי שיוכל הילד להגיע למחרת לטיפול שיניים הדרוש. הנני נרגש ונפעם לנוכח 'טיב ההשגחה' המופלאה, שאין לי כל ספק בדבר, שבזכות זו המצוה שהנני עוסק כדי להשיג ולמצוא 'רופא' דחוף ליהודי אחר, סידרו לי תיכף מן השמים מידה כנגד מידה את ה'רופא שיניים' הנצרך לי בעצמי... כשהגענו אל המרפאה בוודאי הבחנת ששוחתי עם הרופא באריכות ובהתלהבות... סיפרתי לפניו על כל אותה התרחשות פלאית שזכיתי לה בדרך נסיעתנו אליו, והדוקטור היהודי התרגש מאוד מכך, כאמריקאי וותיק ידע הוא היטב עד כמה קשה הדבר 'להשיג' תור מידי אצל רופא שיניים, והבין שמדובר בהשגחה נפלאה שבוודאי זכה לזה האיש בזכות המצוה הגדולה שהתעסק בגמילות חסדים! לפיכך ברוב התרגשותו של הדוקטור ממקרה זה, נפתח לבבו וביקש גם הוא לעשות משהו במצות גמילות חסדים,

קי החומנות לכל ספרי 'סוכן טיב'
החידושי גמליאל חבון רבינוביץ מליא

0733-22-76-07 | מחקשים • מחזנים • מקבלים ללא עלות דמי השלוח

shivti11@gmail.com

י"ו ל" ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יק! את תחזיק טובה לעצמך, הנן מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173